பெரும்பாலும், திறமைகள் மற்றும் கொடைகள் எனும் ஆசீர்வாதங்களை உலகம் தனிப்பட்ட உடைமைகளாகவே கருதுகிறது.

ஆனால், நம்மிடம் உள்ள அனைத்தும் ஒரு கடனாகப் பெறப்பட்டவை என்று கருதினால், நாம் பகிர்ந்துகொள்ளவும் தியாகம் செய்யவும் அதிக விருப்பம் கொண்டிருப்போம் அல்லவா? "பூமியை நாம் நம் முன்னோர்களிடமிருந்து மரபுரிமையாகப் பெறுவதில்லை; மாறாக, நம் குழந்தைகளிடமிருந்து கடன் வாங்குகிறோம்" என்ற கூற்று, கடன் வாங்கப்பட்ட காலத்திலும் இடத்திலும் வாழ்வதன் உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. இது எனக்குச் சொந்தமானது என்ற உரிமை கொண்டாடும் மனப்பான்மையில் நாம் சிக்கிக்கொள்ளாவிட்டால், பொறுப்பாளர் என்ற கருத்து, நமக்குச் சொந்தமில்லாதவற்றை அக்கறையுடன் கவனித்துக்கொள்ளும் மனப்பான்மையாக மலரும். (19 நவம்பர் 2023 தேதியிட்ட ஒரு இயேசு சபைத் துறவியின் மறையுரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது)

மற்றொரு கண்ணோட்டம் என்னவென்றால், மூன்று பணியாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட திறமைகளை வெறும் பணமாகவோ அல்லது தனிப்பட்ட ஆற்றல்களாகவோ மட்டும் பார்க்காமல்... அவை இறைவனின் இரக்கத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதாகும்... தனது 'தாலந்தை' (இறைவன் அளித்த திறமை அல்லது கொடையை) மண்ணில் புதைத்து வைத்த அந்தத் தயக்கமுள்ள பணியாளரிடம் இருந்த பிரச்சனை என்னவென்றால், அவர் ஒரு திறமையற்ற முதலீட்டாளராகச் செயல்படவில்லை என்பது மட்டுமல்ல; மாறாக, தனக்கு அளிக்கப்பட்ட கொடையின் தன்மையையே அவர் அடிப்படையில் தவறாகப் புரிந்துகொண்டார் என்பதுதான். தூய கொடையாகப் பெறப்பட்ட அந்த இறை இரக்கமானது, மற்றவர்களுக்கும் ஒரு தூய கொடையாகவே வழங்கப்பட வேண்டும். அதை மண்ணில் புதைத்து வைப்பதோ அல்லது அதைத் தனது சொந்த உடைமையாகக் கருதி இறுக்கமாகத் தன்னுடனேயே வைத்துக்கொள்வதோ, அத்தகைய கொடையை நிச்சயமாக மங்கிப்போகச் செய்துவிடும். அதனால்தான், பணியாளர்களின் தலைவரின் கடுமையானதாகத் தோன்றும் வார்த்தைகளை, கோபம்கொண்ட ஒரு கடவுளின் தண்டனையாகப் பார்க்கக்கூடாது; மாறாக, அவை 'ஆன்மீக இயற்பியல்' விதியின் வெளிப்பாடாகவே கருதப்பட வேண்டும்: இறைவனின் இரக்கம் மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு அதிகமாக வழங்கப்படுகிறதோ, அந்தளவுக்கு அது உங்களுக்குள்ளும் வளரும். (2014-ல் wordonfire.org தளத்தில் வெளியான 'தாலந்துகள் குறித்த உவமை' பற்றிய கட்டுரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது)

இறைவனின் அன்பையும் வல்லமையையும் மற்றவர்களுக்காகத் தரும்போது மட்டுமே, அவற்றை நமக்குள் முழுமையாக உணர முடியும். (டெர்ரி ஏ. மோடிஸ், 7 ஜூன் 2005)

கடவுள் மக்களுக்கு ஒரே மாதிரியான அல்லது சமமான கொடைகளை வழங்குவதில்லை; அதேபோல, அனைவரின் உழைப்பிலிருந்தும் ஒரே மாதிரியான அல்லது சமமான விளைவுகளையும் அவர் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அந்த உவமையில், ஒரு பணியாளர் ஐந்து தாலந்துகளை ஈட்டுகிறார், மற்றொருவர் இரண்டு தாலந்துகளை ஈட்டுகிறார். நமக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்தக் கொடைகளை நாம் எவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளோம்?

Celebrate Listen Walk
(cf 1 s 2:2-5)
MPC2026

இன்றைய இறைவார்த்தை:
நீதிமொழிகள் 31: 10-13, 19-20, 30-31
திருப்பாடல் 128: 1-5
1 தெசலோனிக்கேயர் 5: 1-6
மத்தேயு 25: 14-30
(அல்லது 25: 14-15, 19-21)

"வருங்கால சந்ததியினர் கண்ணியத்துடன் வாழ்வதற்கும், பூமியைத் தொடர்ந்து பேணிக்காப்பதற்கும் ஏற்ற நிலையில் அதை அவர்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியது நமது மிக முக்கியக் கடமையாகும்."
– திருத்தந்தை16 ஆம் பெனடிக்ட்

INTERNAL CIRCULATION ONLY
BUL 46/2026

Published by: Archdiocesan Pastoral Institute (API) | **Email:** api@archkl.org

NEWBEC

NEW WAY OF BEING CHURCH | பொதுக்காலம் 33 ஆம் ஞாயிறு | 15 நவம்பர் 2026
(உலக ஏழைகளின் நாள்)

ஒன்றித்தப் பயணம் மற்றும் இறைவாக்கு உரைக்கும் திருஅவையை நோக்கி ஒன்றித்து நடத்தல்

மறைத்தூதுரைக்கும் சீடத்துவத்திற்கான மக்கள்

மாதாந்திர நோக்கம்: சூழலியல் – பூமியின் அழுகை ஏழைகளின் அழுகை

நாம் பொறுப்பாளர்களா (அல்லது பதுக்கி வைப்பவர்களா?)

இன்றைய உவமை, கடவுளின் அருட்கொடைகள் மற்றும் கொடைகளை நிர்வகிப்பதையும், நமக்கு வழங்கப்பட்டவற்றுக்கான நமது பொறுப்புணர்வையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளது. பொறுப்பாளர் என்ற நிலையை 'உடைமை' என்ற கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, குறுகிய மனப்பான்மை கொண்ட சுயநலம் உள்ளே நுழையக்கூடும். சுய பாதுகாப்புக்காகவோ அல்லது தன்னைச் செழுமைப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவோ ஒருவரின் திறமைகளை வளர்ப்பதே பொறுப்பாளர் பணி என்று நாம் நினைக்கலாம். வளர்ச்சி என்பது ஒரு கெட்ட விஷயமல்ல. ஆனால், "ஆசீர்வாதங்களை" அல்லது கொடைகளை "நம்முடையது" அல்லது "என்னுடையது" என்று கருதும்போதெல்லாம், பொதுவாக, நம்மிடம் உள்ளதை இழந்துவிடுவோமோ என்ற பயம் ஏற்படுகிறது; தன் விளைவாக "உரிமை கொண்டாடும் மனப்பான்மை" உருவாகிறது.